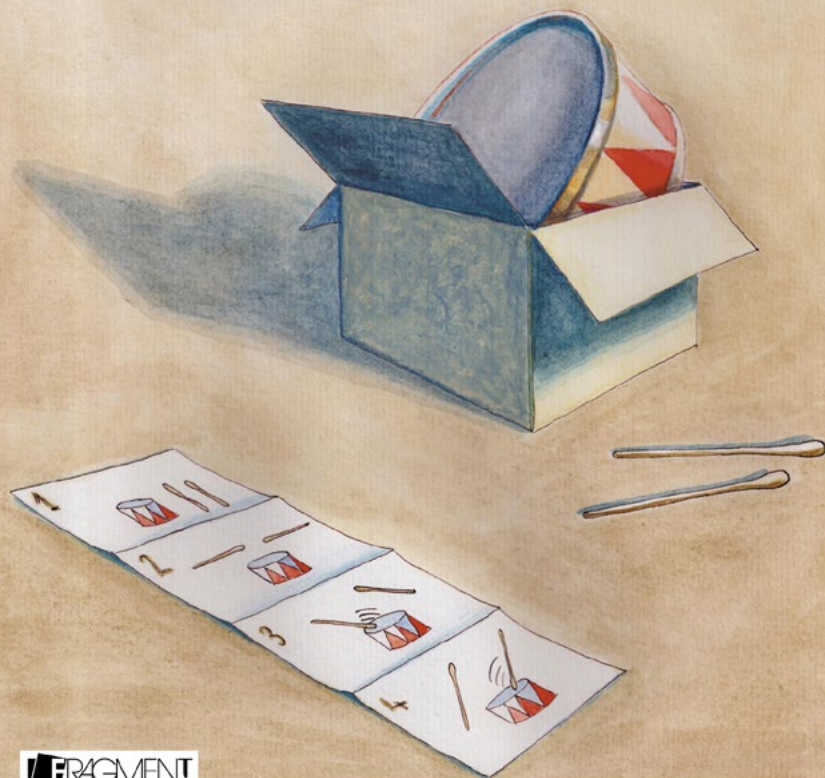

JOSEF LAUFER

Příbalový leták a další povídky

FRAGMENT

Příbalový leták a další povídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Laufer

Příbalový leták a další povídky – e-kniha

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JOSEF LAUFER

Příbalový leták
a další povídky

JOSEF LAUFER

Příbalový leták
a další povídky

Ilustroval Vít Haderka

FRAGMENT

Horké léto 2015

Obsah

Předmluva: O černé a bílé krávičce	8
Muž s ovázanou hlavou	11
Teplo domova	19
Pošťák dvakrát nezvoní	29
Středa	37
Hausbót a hrdina	45
Jablko.....	53
Bicí souprava	69
Dva nápady denně – jeden zdarma	79
Příbalový leták	93
Vyjednávač	105
Rondo vivace	115

Předmluva

O černé a bílé krávě

Tuto alegorii mi kdysi vyprávěl jeden z bratří Gottliebových. Tuším, že Petr, ale také to mohl být Tomáš.

Na prosluněné stráni si dvě krávy spokojeně přežvykovaly čerstvou travičku. Byly od sebe k nerozeznání. Až na to, že jedna byla celá bílá a ta druhá komplet černá.

Opodál, ve stínu přerostlého dubu, hlasitě tloukl špačky stejně spokojený majitel oněch dvou výstavních hovězích kousků.

„Dobrý poledne, pane!“ oslovil spícího zvědavý pocestný. „Promiňte. Nechtěl jsem vás rušit, ale nedá mi to, když vidím ty nádherný kousky, co se tu pasou.“

„To nic. Stejně už musím něco dělat. Trochu mě to u včerejší muziky porazilo. Jaký máte přání?“

„Ále, jsem chtěl vyseknout poklonu těm kravám. Jsou nádherný!“

„To jo,“ zvedal se spáč. „Ta bílá je opravdová krasavice.“

„No já nevím, jak vám, ale mně ta černá přijde stejně krásná.“

„Jo. Ta černá, **ta taky**,“ odpověděl sedlák. Podrbal se čepicí na hlavě a popošel blíže k poutníkovi.

„Panečku, a jaký mají vemená,“ uznale pokyvoval hlavou fanoušek pasoucích se krav. „Kolikpak toho nadojí?“

„No tak ta bílá přes třicet litrů denně,“ pyšnil se farmář.

„Nemůžu si pomoci, ale ta černá mi přijde, že má to vemeno stejně velký. To toho tolik nenadojí?“

„Ale jo. **Taky, taky**,“ zívnuł si pantáta a bylo vidět, že ho tohle téma nudí.

„No, pěkný jsou obě dvě, a určitě budou hodně vážit,“ nevzdával se poutník.

„Jak bych vám to řek. Průměrná dojnice váží takovejch šest set kilo. Tahle bílá, ta má už skoro sedm set,“ zahleděl se sedlák bílé krávé hluboko do netečných očí.

„A ta černá?“

„No jo. **Taky. Ta taky,**“ pravil sedlák otráveně a měl se k odchodu.

„Helejte se,“ nedal se zvědavec a přidal na hlase. „Nejste vy nějaké zaujatej?! Můžete mi říct, mimo toho, že jsou jinak barevný, jaké je mezi nima rozdíl?“

„Jo, to můžu,“ otočil se pantáta. „Ta bílá, ta je moje.“

„Aha. A ta černá?“

„**Ta – taky, taky.**“

I moje povídky jsou někdy černé a jindy bílé. A tak jsem je zamíchal, jako karty, zatřepal jimi, jako v šejkru, rozházel po zemi, jako listí po náměstí, a naslepo sebral jednu z nich. A kniha dostala jméno Příbalový leták. Klidně se mohla jmenovat úplně jinak.

Josef Laufer

Muž s ovázanou hlavou

„Šlapete mi na paty, pane!“

„A co mám dělat, když se na mě zezadu tlačej.“

„Postupujte dál, ať se všichni vejdem.“

„Jak dál? Vidíte, že je tady žlutá čára, a navíc diskrétní zóna. Je to tu jasně napsaný,“ ukázal napadený významně na podlahu hladkou jako ledová plocha před zápasem. „A navíc, nevšiml jste si, že už tam stojí zákazník?“

„Tak co tam sakra dělá? Už jsme tady celou věčnost.“

„O věčnosti bych radši nemluvil. Ta nás stejně nemine. Já už tu čekám tři neděle a zatím jich odbavili jedenáct. Tamten je dvanáctej. Kdo ví, za jak dlouho přijdu na řadu, a to není ještě jasný, jestli projdu,“ ukázal smutně čekatel středního věku s ovázanou hlavou směrem k bráně, na které svítil nápis „NEBE“. „A nesakrujte, nebo vám to tady spočítají.“

Uprostřed levého křídla veliké brány se konečně otevřelo okénko. Usmívající se svatý Petr pobídl nejbližšího čekatele, ať přistoupí.

„Omlouvám se. Měl jsem nějaké papírování,“ řekl vlídně a podíval se na hosta pohledem všechápajícího mudrce.

„Jsem papež, svatý Petře, a vy mě tu necháte trčet takovou dobu. Jako byste nevěděl, o koho jde.“

„Chcete říct, že jste byl papežem tam dole. Teď jste duše jako každá jiná,“ upřesnil svatý Petr papežovo aktuální postavení.

„Ano, to vím, ale na zemi jsem byl první po Bohu, a jako takový si určitě zasloužím zvláštní zacházení, když už jsem se ve jménu svaté Trojice tak nadřel,“ nedal se papež a chystal se vyjmenovat všechny své zásluhy, kterými udržoval ochabující stádo věřících.

„Já vím, já vím, že máte za sebou těžkou službu a vaše poslání mělo pro nás všechny jakýsi smysl. Proto rádi vyjdeme vstříc a ubytujeme vás tu podle vašich zásluh.“

„V tom případě bych si prosil apartmá s klimatizací a stále plným minibarem,“ poručil si papež.

„Určitě by se vám hodila i vířivka s masáží zad a nohou,“ dodal svatý Petr a nahlédl do knihy hostů. „Prosil bych jen trochu trpělivosti. Podívám se, jestli jste na seznamu VIP hostů.“

Chvilí listoval v knize vyvolených, a když tak učinil po několikáté, smutně pokrčil rameny a zaostřil pohled na netrpělivého papeže přes silné dioptrie:

„Je mi líto, ale v knize ví aj pí hostů nejste!“

„To přeci není možné!“ divil se papež. „Kdo jiný by tu měl mít privilegia než...?“

„Já vás dobře chápu,“ uklidňoval svatý Petr rozčileného papeže. „Nemám se někoho zeptat?“ pokračoval vlídně a vzal do ruky obstarožní model nebeského mobilu.

„Ježíši Kriste! Koho, koho? Copak já vím, jak to tady chodí?“

„Sám jste to řekl, Ježíše! Jenomže ten tu momentálně není. Od rána testuje nové Maserati na nebeskou páru. A vidíte! Tamhle zrovna jede. Ustupte stranou, musím otevřít bránu.“ Naleštěný sportřák neslyšně zabrzdil před nebeskou bránou.

„Ave, Péťo! Něco nového?“ zeptal se elegantně vyhlížeující vousáč v bílém obleku a sundal si sluneční brýle.

Je to pořád fešák, pomyslel si Petr a významně ukázal za sebe: „Tady Jeho pozemská Svatost papež se diví, že není uvedená v knize vybraných, a odvolává se na tebe.“

„Já ho neznám. Podívej se do dvoulůžáků, jestli tam něco nebude.“ Junior polechtal osmiválec a zmizel v oblacích.

„Tak jo,“ povzdechl si svatý Petr a začal listovat v jiné, ještě tlustější knize. Trvalo to dost dlouho, protože seznam čekatelů byl mnohem delší.

Papeže už bolely nohy, nebyl zvyklý tak dlouho stát, a vzteky se mu krabatělo čelo. Také už měl hlad. Ale to koneckonců všichni, kteří tu trpělivě čekali na svůj další osud.

„Ani tady vás nemohu nikde najít,“ řekl svatý Petr s účastí. „Mám někam zavolat?“ Uchopil opět služební mobil a důležité s ním zamával před udiveným papežem.

„Co já vím? Zavolejte Pána nás všech. Je přeci všemohoucí, vševědoucí. Ten by měl o mně všechno vědět.“ Svatý Petr naťukal tři jedničky

a hned byl spojen s Nejvyšším. „Haló, Pane! Ano, jsem to já. Mám tu žádost od papeže na ubytování ve dvoulůžkovém pokoji s manželskou postelí. Prý je zvyklý se rozvalovat, a jestli je to i se snídaní. Jenomže já ho tu nikde nemám. Cože? Vy ho neznáte? Kde? V ubikaci s jedním kavalcem a WC na chodbě? Ano, podívám se. Sbohem, Pane. Tedy s Vámi, Pane.“ Nastalo hluboké ticho.

Celý telefonát byl slyšet nejméně do poloviny zástupu, ve kterém určitě devětadvadesát procent čekatelů vědělo, kdo je papež. Takové faux pax nikdo nečekal.

„Nu což, slovo Boží je slovo Boží,“ zkrotl papež. „Ubikace také dobrá. Třeba se časem vypracují.“

„Chvilí strpení, budu si vás muset odškrtnout,“ pustil se svatý Petr do další, nejtlustší knihy pro lehké hříšníky s možností nápravy při veřejně prospěšné činnosti. Jenom stránky od P zabraly celé odpoledne. Už mi sem taky mohli nainstalovat nějaký počítač, pomyslel si svatý Petr. „Bohužel, pane, ani tady vaše nominace nefiguruje. Mám se zeptat až tam?“ Svatý Petr upřel svůj zrak do hlubin vesmíru a opět uchopil telefon.

„Myslíte Ducha svatého?“ zeptal se papež velmi opatrně, skoro šeptem.

„Přesně tak, Ducha svatého,“ opakoval nebeský vrátný důležitě.

„Co mi zbývá?“ rezignoval papež. Svatý Petr vyťukal tři nuly a chvíli uctivě čekal. Konečně to ve sluchátku luplo. S úklonou si vyslechl celou řeč Ducha svatého, jinak přezdívaného SMOKIE, a pak obřadně odložil aparát.

„Smouky, ech, totiž náš Duch svatý, vám vzkazuje, že pro vás tady žádná rezervace není. Rozladilo ho vaše tvrzení v éře dobývání planet, že prý s ním Panna Marie měla virtuální pletky jen tak, na dálku. Máte se vrátit na zem a zkusit to celý znovu vysvětlit trochu dialekticky. My tady nahoře jsme taky jenom lidi. Máme sice nadpřirozený schopnosti a velmi důležité poslání, ale co je moc, to je moc. Tak mazejte!“

Papež byl v tu ránu pryč. Kde, to nikdo neví. Možná se právě narodil v nějaké proletářské rodině jako příští revolucionář.

„Další, prosím!“ zavolal svatý Petr s přesvědčením, že do večere zvládne ještě jednoho čekatele. I když dneska bude k večeři jenom tenounce namazaný chléb s hořčicí bez párku, protože službu v kuchyni má celý týden sestra Tereza a ta je příkladně skromná a šetrná. Konečně trochu zhubnu, pomyslel si svatý Petr a nastavil laskavé ucho.

„Já jsem teď na řadě!“ vykřikl ten, co tomu před sebou šlápnul na patu, a zuřivě mával golfovou holí. Muž s ovázanou hlavou byl drze předběhnul. Jsem zvědavěj, jestli ho sem s takovou povahou vezmou, pomyslel si.

„Vy jste pan Zoufalý Alois, nemýlím se?“ oslovil svatý Petr netrpělivého golfistu a chvíli si nervózního panáčka prohlížel. „Tady koukám, že jste nedělal nic jiného, než že jste pošlapal Boží trávník, nadělal z něj drny a sprostě přitom nadával. Nikomu jste nikdy moc nepomáhal. Teď budete mít dobrou příležitost. Stanete se platným členem nebeské společnosti. Tu sedmičku hůl si odložte a tady máte, když už jste zvyklý na klacek v ruce, jedno fungl nové koště. A můžete začít tamhle u toho začouzeného mraku, který se udělal z komína od pana Hůly z Kobylis, co si topí pneumatikama. Však se sem taky jednou bude chtít dostat. No, co koukáte? Chcete do nebe? Tak šup, šup, dělám pro to něco!“ odehnal svatý Petr zaraženého golfistu od okénka. „A vy?“ vyklonil se, aby si prohlédl dlouhou frontu. „Až se na to vyspím. Už je pozdě a mám hlad.“ Hezky se usmál a zavřel krám.

Tak přeci nějaká spravedlnost někde existuje, pomyslel si muž s ovázanou hlavou a sedl si na vyleštěnou podlahu, tak jako většina ve frontě za ním, a tvrdě usnul. Probudil ho brzy nad ránem rachot rolby, vysavačů a zpěvy zametačů, mezi které se už radostně zapojil i golfista Zoufalý.

„Člověče! Ve vašem případě je to pořád na pováženou. Budete si muset počkat,“ domlouval svatý Petr muži s ovázanou hlavou. „Prozatím si sedněte tamhle na lavičku.“ Ukázal do prázdného prostoru, ve kterém se vmžiku objevila proutěná lavice i s polštáři.

„A heleme se! Známa firma – madam Evženie Kous? Koul? Víím, že je to od ká.“

„Všichni mi říkají Rosnička,“ ohradila se Evženie, na první pohled docela opotřebovaná starší dáma. Vypadala jako majitelka střelnice a pořád si třela ruce o vyhlazené faldy na fialové sukni.

„Co ty tady děláš? Nemáš být přinejmenším v očistci? Víš, že tady okultismus nepodporujeme. Prý karty nelžou. Karty možná, ale proč jsi všechny ty zoufalce nepoučila slovem Božím? Vymýšlet si, a ještě k tomu za nečistý peníz!“

„Když já jsem všem chtěla jenom udělat radost. Víte, svatej Petře, kolik jsem jich zachránila vod skákání z mostu?“

„No to je to jediný, proč nejsi v pekle, babo! Co my tady s tebou? Ještě bys nám fušovala do jasnovidění. Nedá se nic dělat. O patro níž je fronta do očištění, ale docela to tam odsejpa, a až budeš zralá, tak se vrátíš do vysílání o počasí. Pche! Rosnička! Ropucha ti měli říkat. Mazej!“

Sotva kartářka odjela výtahem do nižšího patra, přistoupil k okénku opět muž s ovázanou hlavou.

„Ne, ne! Ještě nejste na řadě. Vydržte, pane. Zatím nemáme žádné informace.“ Svatý Petr poslal nedočkavce zpět na lavičku.

Následovalo několik nudných případů. Čtyři celoživotní panny, dvě napravené prostitutky. Jeden učitel na dívčí škole po operaci varlat. Ošetřovatel zvěře, kterého sežral krokodýl, a špatný malíř ženských aktů, který si s žádnou nic nezačal. Zkrátka nuda.

„Víte, že sem sebevrazi nemají přístup,“ poučoval svatý Petr smutně vyhlížejícího človíčka v klaunském kostýmu, který si vzal život před zrakem diváků v přeplněném kabaretu. „Proč jste to dělal, člověče? Takový slušný a zbožný pozemšťan, na kterého jsme se tady všichni těšili. Takhle si to zpackat.“

„Nebyla to sebevražda!“ ohradil se kandidát. „Nesmíte hned věřit všemu, co policajti nakecaj. Může za to tamhle ten!“ ukázal do fronty za sebou.

„Jen klid, vašnosti. Já už si ho přeberu.“ Kde se vzal, tu se vzal samotnej čertí panáček v začouzený kamizole.

„Fuj, otrapo!“ odplivnul si svatý Petr. „Koukej si vzít, co je tvoje, a ať už tě tu nevidím.“

„Když von je jako úhoř. Už byl u nás před bránou, vtom na mě udělal: Hele, ptáček! Kouknu se tím směrem a panáček byl fuč.“ Pekelník vytáhl z řady šklebícího se drzouna.

„Je to on?“ zeptal se svatý Petr vyděšeného klauna.

„Svatý Petře. Ten trik dělám už patnáct let a vždycky to vyšlo. Znáte to? Takový to narafičený číslo: já se jako oběsím a tady Patera,“ ukázal klaun na mužíka, kterého už pekelník pevně držel za ucho, „měl naříznout větev, abych jako upadl a pořádně si namlátil, aby se lidi hodně bavili. Patera byl na mě naštvanej kvůli naší zpěvačce, co mi hodně nadržovala. Schválně tu větev nenařízl a já už neměl možnost vidět, jak se všichni mohli potřhat smíchy, když jsem zatřepal nohama.“

„Tak jo. Pojdte dál. Slušných klaunů tady zrovna moc nemáme.“ Svatý Petr otevřel bránu a vpustil klauna do lepších zítřků.

Pekelník si naložil Pateru na hřbet, ale ještě si počkal na to, jak to dopadne s dalším na první pohled samolibým frajerem.

„Jsem režisér. Divadelní režisér! Jmenuji se Wágner a mám za sebou velkou hromadu úspěchů. Proč se tedy na mě celý soubor domluvil a po premiéře Idiota mě honili kolem divadla tak dlouho, až jsem si uhnal zápal plic a ten jsem nepřežil? Proč?“

„Já mám o vás úplně jiný reference,“ zarazil svatý Petr rozhorleného režiséra. „Tady se o vás píše, že jste do poslední chvíle nevěděl, o čem ta hra opravdu je. Že jste vždycky čekal, co vám herci nabídnou, a pak jste to vydával za své nápady, protože ty vaše byly jenom nerealizovatelné bláboly. To, že jste měl poslední slovo, by ani tak nevadilo, ale vy jste se považoval za svatého, a teď chcete nebeskou kliku leštit stejně, jako jste tomu byl zvyklý u všech mocných tam dole?“

„Toho taky?“ ukázal pekelník na šizunka režiséra.

„Nalož ho na druhý rameno a vystřel!“

Pekelník přibalil dalšího hříšníka a jenom se za ním začoudilo.

„Bože, ty to vidíš!“ obrátil svatý Petr oči v sloup. „Copak u toho musí vždycky dělat tyhle otrěpaný, smradlavý efekty?“

„Tak co? Už jsem na řadě?“ zeptal se muž s ovázanou hlavou.

„Ještě ne. Nemáme žádné indicie. Není tu svodka na vaše jméno. Jak se vám to stalo?“ ukázal nejvyšší vrátný se zjevnou účastí na obvaz.

„Bungee jumping. Znáte to?“ odpověděl tázaný a posunčinou se snažil naznačit, o jakou disciplínu se jedná.

„Aby ne, dobrý muži. Máme už několik dobrovolníků z řad mladých napravených sebevrahů. Chtějí to zkusit tamhle z toho nízkého mraku. Už je na něm kladka, ale pořád nemají dost dlouhou gumu.“

„Měli by si to pořádně ozkoušet. Se mnou se to utrhlo,“ povzdechnul si skokan smolař. „A k tomu jsem pokazil svatební hostinu.“

„Hlavou?“

„Jo, hlavou. Padám z mostu dolů a pode mnou výletní parník. Přistál jsem hlavou rovnou na nevěstu, právě když s ženichem krájeli dort. Vtom mě to vymrštilo nahoru a druhou pecku jsem chytil od komína. Pak se to se mnou utrhlo a úplně celej jsem proletěl skrz ten dort rovnou do strojovny. Víc už si nepamatuju.“

„Už se čapnul. Můžete ho odpojit,“ zavelel někdo do ticha, které doposud rušily jenom elektronické přístroje, monitorující stav pacienta v kómatu. Budící se muž s ovázanou hlavou otevřel oči.

„Je papež živý?“ byla první věta, kterou s vypětím sil vyloudilo malátné tělo.

„Ty jo!“ uznale prohodila sestřička, které službu konající medik nenechavou dlaní zkoušel pevnost pozadí.

„Tak je živý?“ opakoval zcela vážně muž s ovázanou hlavou.

„Sundejte mu ten obvaz, sestřičko, a něčím ho nakrmte!“ zavelel pan primář, který si přišel pacienta prohlédnout. „Už něco řekl?“

„Jo, pořád se ptá, jestli je papež naživu,“ řekla sestřička, zatímco odvíjela obvaz.

„To víte, že je živ a zdrav,“ řekl blahosklonně pan primář, přesvědčený, že má co dělat s čerstvým adeptem pro psychiatrii.

„A pana Pateru jste neviděli? Takovej skrček,“ zajímal se pacient, který poměrně rychle přicházel k sobě. Sestřička pokrčila rameny. „Před hodinou sem přivezli se smrtelným zápalem nějakýho slavnýho režiséra. Jinak nic novýho.“

„Wágner! Tak já to měl s předstihem,“ vylekal se pacient zákeřné myšlenky a radši si ji nechal pro sebe.

Primář vzal nemocného něžně za ruku, druhou mu položil na čelo. S pochopením pro zbloudilou duši se ho opatrně zeptal: „Víte, jak se jmenujete?“

„Věneček, pane doktore. Olda Věneček. Nevím, proč je to tak důležité, ale pořád si pamatuju, jak se jmenuju.“

„Jsme rádi, že jste opět při vědomí, pane Věnečku. Hodně jste se potloukl. Hlava to vydržela, ale bohužel mám pro vás jednu nepříjemnou zprávu. Nešlo to jinak, ale museli jsme vám amputovat levou nohu, až pod kolenem. Ale mám i jednu dobrou zprávu.“ Naklonil se s úsměvem k nemocnému a spiklenecky mu pošeptal: „Náš anesteziolog by si rád koupil vaše boty.“

Teplo domova

„Dneska máme jako bod číslo jedna místní nevěstinec.“ Starosta natáhl do výše nevypracované paže, pořádně se protáhnul a pustil je bezvládně zpět na tlustá stehna svého stodvacetikilového těla. „**Bordel!**“ dodal a pořádně přidal na hlase, aby svým slovům dodal patřičné váhy. Přítomní radní dávali servilně najevo, že je jim do puntíku jasné, že jde o vykřičený dům na vzdálené straně pěší zóny.

Radnice byla na tu sto devět metrů dlouhou promenádu uprostřed města pyšná.

„A c... co jako? S bor... teda s tím nevěstincem?“ odvážil se pobledlý Jílek. Jediný z celé sešlosti, který starostovi jaksi neporozuměl. A také nemohl. Onomu místu se vždycky cudně vyhýbal, už právě proto, že měl na starosti resort zabývající se výchovou mládeže a veškeré kulturní akce. V radě měl pevné místo jen díky tomu, že jeho mladší bratr úspěšně vedl v širokém okolí oblíbený amatérský soubor transvestitů. Říkali si „Lola a šlechtičny“. Když to vypadalo, že se překročí výdaje na různá vystoupení a divadelní představení zvukných jmen, co už dávno netáhla, a v hledišti byly obsazeny stěží tak dvě řady, objednal se vždy natěšený bratr Jára se svou partou, a bylo nabitó.

Nezměněný program se hrál tak pětkrát do roka. O dožínkách dokonce dvě představení denně.

Městečko o počtu 5 741 obyvatel sloužilo mnoha nadržným jen jedním oficiálně povoleným nevěstincem s kapacitou vyhovující pouze dvousetině obyvatel.

Stálých pracovníků, včetně ustarané matky představené, bylo celkem patnáct a dalších deset byly externí dobrovolnice, které si po práci ještě nutně potřebovaly přivydělat.

A právě o tomto vykřičeném domě na kraji pěší zóny se mělo podle špatně naladěného starosty dnes rozhodovat.

Důvod byl jasný. Paní starostová se domákla, že Adolf, její manžel, se s partičkou místních fotbalistů rozhodli oslavit jedno z náhodných vítězství v místním nevěstinci.

Rozjaření vtrhli do svatostánku hříchů, kde se zároveň s oněmi hříchy prodávala pověstná káva matky Fanny, do které se mimo dvojitého rumu přimíchával extrakt z bobulí provokujících nekontrolovatelné libido. Veliký červený neon ve tvaru srdce svítil do dálky daleko větší intenzitou než kdysi pěticipá hvězda na dnes již opuštěné karosárně. Veselá partička si toho dne moc neužila. Sociální pracovnice měly fraj. Byl státní svátek a majitelka nechtěla mít opletačky, i když měla starostu jak se říká „na háku“.

Káva byla tudíž bez bobulí a vysloužilou rajdu nikdo nechtěl. Tak se kluci fotbalistický opili a šli do ulic dělat kravál.

Další z pětice radních byl Jirka Mañas, jinak přezdívaný Mamlas. Ne že by tak vypadal. Na první pohled fešák, tak kolem pětatřiceti, a jako ekonom docela zdatný, ale s ženami to vždycky nějak nešikovně matlal, patlal.

Možná že kdyby si občas zaskočil do nevěstince, nabral by trochu zdravé rutiny. Vlastní žena ho nedávno opustila, k čemuž měla pádný důvod. Nerada prala Mamlasovo spodní prádlo. Ona nejlépe věděla o tom, co před jinými tutlal. Trpěl totiž i přes svůj mladý věk inkontinencí způsobenou narušenou prostatou. Ve vlaku si sedával zásadně nejbliže k toaletám a v autě měl stále připravenou plastovou lahev, pro případ, že by uvízl v zácpě. Další důvod byl ten, že paní Maňasová byla z matčiny strany přímou neteří nekonformní Fanny. Prostě typický propletenec malého města, který tímto zdaleka nekončil.

V městské radě měla poradní hlas i jedna žena, toho času na mateřské. Starosta byl viditelně rád, že se schůze neúčastnila. Ona jediná by byla proti čemukoliv, co by mohlo místní nevěstinec ohrozit. Už proto, že příčinou jejího momentálního stavu byl majitel nevěstince, Igor Stakanovič Kuj. Ve vesnici, kde vyrůstal, mu rádi zaměňovali počáteční bukvu jeho příjmení za CH.

Kuj už to nemohl vydržet a odjel podnikat do Čech. Jeho dvě dospěle vypadající nezletilé sestry odjely s ním, aby si vyzkoušely, jak to frčí na

parkovištích mezi spícími kamiony. Počáteční kapitál umožnil Kujovi usadit se a rozšířit svoji živnost.

Se Sylvii se seznámil jako s každou jinou, kterou oslovil na ulici. Ta krátce po maturitě pracovala na finančním úřadě a pro své detailní znalosti o výdělcích spoluobčanů byla zvolena do městské rady. Igor ji pozval na večeri, do kina, projeli se v Porsche, slovo dalo slovo a divoká jízda skončila v porodnici.

„**Bohužel ten bordel nemůžeme zavřít,**“ pokračoval starosta. „Jsou na to zákony a ty nemůžeme překročit. Ale jedna možnost by tu byla. Tady jsem se domák,“ ukazoval na otevřené stránky německého časopisu. Použil slovo „domák“, protože kdyby řekl „přečet“, ztrapnil by se. Všichni přítomní dobře věděli, že německy neumí. „... jak si s tím poradili v sousedním Bavorsku,“ významně pořukával ukazováčkem na zmíněný článek.

Jediný, kdo německy uměl, byl pátý člen slavné rady, jehož otec se nechal po odsunu Němců přejmenovat z Bauerchena na Sedláčka. Honza by se také za okolností vyhovujících sudetoněmeckému koloritu původně jmenoval Hans. Byl to kus chlapa.

V bavorském kroji by mohl obsadit titulní stránky tamních plátků. Jediný se netajil s tím, že byl častým hostem ve vykřičeném domě a znal z paměti jména všech frekventantek včetně přespolečných. Vyrosl na statku, měl rád přírodu, strílení vysoké a hlavně kurvy. Nějaký čas seděl a hromada dětí, co jich v okolních vesnicích měl, se k němu nehlásila. Na obci se staral o pozemky, výstavbu a veřejné služby. Zkrátka všechno, na čem se dalo přivydělat. Doma ho nikdo nečekal. Svou první i druhou ženu utýral.

„Kdo si dá kafe?“ zeptala se podkolenka se zfušovanými XL silikony.

Kukadla jí svítila nad nacvičeným úsměvem jako dva přístavní majáky.

Všichni si objednali tu příšernou náhražku z automatu, protože pořad nevěděli, co by jiného měli dělat. Stále ještě neměli jasno, kam starosta míří.

Starosta těžce dosedl do jediného křesla, které ho ještě uneslo. V ruce stále držel časopis.

„Budeme postupovat stejně jako oni. Pomalu a jistě zlikvidujeme ten pochybný barák a nikdo nebude podávat žádné protesty a petice.“

Zkrátka, my ho všem pěkně znechutíme. A když s náma nebude Fanny, teda paní Boháčková,“ rychle se opravil, „spolupracovat, tak si vymyslíme něco jinýho. Třeba že se tam musí kopat nověj vodovodní řád nebo něco podobnýho.“

„Tak bude se tam smět chodit, nebo ne?“ zeptal se rozhorleně vazoun Sedláček a rozmáchl se tak, že málem smetl všechny hrnečky z tácu, který Barunka naštěstí vybalancovala.

Všichni mlčky počkali, až před každého položila polo vylitou kávu, popotáhla si sukni a rutinně se usmála na zarudlého starostu, který na ni spiklenecky mrknul.

Prasák jeden tlustej, pomyslela si Barunka, které Adolf už dva měsíce dlužil za intimní služby, když si zrovna přilepšovala u Fanny. Měli se starostou úmluvu, že tenhle vedlejšák si do práce nosit nebude. Nikdo si nic nedovoloval. Všichni měli zákaz loudění, ale i tak si kromě Mamlase a Jílka už všichni včetně vrátného nesčetněkrát užili.

Moc práce tady neměla a uměla být na svůj mladý věk nemá jako hrob. Slyšela za dveřmi, o čem si radní povídají, a v duchu přemýšlela, jestli by bez sexuálních služeb vyšla jenom s platem sekretářky.

„**A pak. Blíží se volby,**“ pokračoval veledůležitě starosta. „No, a abychom se udrželi, tak musíme co?“ zaostřil na tupě zírající osazenstvo.

„Musíme udělat dojem!“ zaburácel a pustil se do předem promyšlené strategie.

„To víš, Honzo, že tam budeš chodit, kdy se ti zlíbí, ale my tady s Otou,“ podíval se laskavě na ustrašeného Jílka, „zapracujuj na kampani, která bude založená na síle rodinného soužití. Na výchově mládeže a také na zázemí, které umí oproti nějakým courám z podsvětí udělat jenom vlastní žena a matka.“

Znělo to jako bolševická agitka, ale starosta měl svou minulost, a ta se ho držela jako nacucané klíště.

„Se posral,“ sykla minisukně za dveřmi a bylo jasné, že tentokrát to vynese.

„Chceš k tomu něco dodat?“ zeptal se netrpělivý starosta vstávajícího Maňase.

„Já,“ ukázal omluvně Maňas ke dveřím, „zapomněl jsem si Prostenal.“

„Tak mazej a nebuď tam celou věčnosť.“

Barunka za dveřmi rychle vycouvala, aby ji natajmovaný Mañas neporazil.

V otevřené debatě se pak všichni navzájem předháněli s návrhy, jak všem nadřzeným občanům vykřičený podnik znechutit. Většině z nich bylo jasné, že sami sobě kopou hrob.

„Co kdyby se tam vyskytla nějaká epidemie? Neznámej cizopasník. Nebo nepolapitelný druh filcek?“ navrhoval cudně radní Jílek, který chtěl působit zkušeně a o muňkách slyšel někdy na vojně.

„To nejde, pánové. Nemůžeme ty holky připravit o živobytí. Pracák je plnej a k lopatě nepůjdou,“ mírnil starosta rozhorlené kolegy. „A znovu zdůrazňuju, že je před volbama a nemůžeme dělat nic nepopulárního.“

Ekonom Mañas, který si v rychlosti překontroloval, jestli se nezapnul ob knoflík, se ihned zapojil s doposud nejlepším nápadem.

„Stačilo by, aby se tam nikdo necítil dobře,“ řekl vítězoslavně. „Vytvořit takové prostředí, ve kterém by každý znervózněl.“

„A tím pádem by se mu nepostavil!“ přidal se zkušený Honza Sedláček.

„No konečně vám to všem došlo!“ ulevil si starosta. „Takhle nějak se o tom píše v tom německém časopisu. Voni tam v těch bordelech zakázali kdeco. Vymysleli si, že kvůli životnímu prostředí tam můžou bejt jenom jednobarevný umělý kytky, bílý stěny a hlavně, žádný záclony, protože se v nich drží prach. My to dotáhneme ještě dál, i když je to právně podložený es er óčko. My jim zakážeme matrace!“ Oči mu zářily.

„A na čem budou šou... teda vydělávat?“ zeptal se věcně Sedláček.

„A jak jim to zdůvodníme?“ přidal se Mañas.

„Roztoči, pánové! Roztoči! Co když tam bude kunšaft s astmatem jako noha? To jsou všechno vážný argumenty, pánové!“

Barunce už bylo jasné, že ještě dneska práskne matce představené, co má radnice v úmyslu.

Rokovalo se dlouho do noci a nakonec se radní usnesli, že utvoří tříčlennou komisi, která se postará o naplnění stanovených bodů týkajících se okleštění nevěstince.

Starosta v komisi nebyl, protože to bylo nedůstojné vzhledem k jeho majestátu.

Jmenováni tedy byli: Mañas, Jílek a paní Marie Poklopová, poštovní doručovatelka, která vedla kuželníkový klub a měla černý pás v judu.

Byla to zamrzlá panna, které se všichni báli a pro její hrubý hlas z ní šel strach. Nevěstinec byl pro ni vředem na tváři města. Už dlouho měla sto chutí ten barák podpálit. Honza Sedláček v komisi být nemohl, protože, jak řekl starosta, by rajdám nadřžoval.

* * *

Ze dne na den nastala díky Barunce taktická změna. Na vývěsním štítu na průčelí vykřičeného domu se místo doposud používaného neonového nápisu „Club Marilyn“ podařilo do rozbřesku umístit nevinný nápis „Penzion U Pěší zóny“. A neonové srdce se prozatím vypnulo.

Majitel bordelu občan Kuj si uměl poradit. Díky sňatku s těhotnou Sylvii získal kýžené občanství a měl také v úmyslu účastnit se voleb jako zakládající člen nového spolku „Teplo domova“. I on proseděl skoro celou noc s ustaranou paní Boháčkovou a horečně spolu vymýšleli strategické změny.

„Pojďte dál, vážení,“ zvala následujícího rána široce se usmívající bordelmamá rozpačitou delegaci do hnízda neřesti.

„Jsme tu v úřední záležitosti,“ ujal se slova Mañas a snažil se působit co nejkomisněji. Už to, že jeho bývalá žena je s paní Fanny Boháčkovou v příbuzenském vztahu, mu jaksi svíralo hrdlo. Odkášlal si a pokračoval: „Vzhledem k tomu, že naše město je navštěvované turisty z blízkého zahraničí a řádní občané, kteří žijí v sousedství tohoto... promiňte, kde tu máte toaletu?“ musel náhle přerušit ze dříve zmíněných důvodů svůj důležitý výstup.

„Tamhle rovně přes chodbu vlevo do patra,“ nasměrovala Fanny chudáka Mamlase. Ten už měl pocit, že udaná vzdálenost mu jaksi neumožní zbavit se nečekaného nutkání bez následků.

Rychle se odporoučel a slova se ujala nepřátelsky naladěná Poklopová.

„Helejte se, paní Fando, nebo jak vám říkaj?“

„Fanny. Ale pro vás Boháčková. Františka Boháčková, paní Poklopová.“

„Nebudem chodit kolem horký kaše,“ pokračovala jízlivě doručovatelka.

„Máme tady několik bodů, který bude nutný dodržet, jestli chcete ten kvelb ještě nějakou dobu provozovat.“

„Poslyšte, vy kyselá bicepce!“ kontrovala Fanny. „Já mám všechny papíry v pořádku a daně platíme za každou postel.“

„Jsou tu jisté úpravy v nařízeních stanovených obecním úřadem,“ vložil se nesměle do debaty radní Jílek. „Tady jsme vám je vytiskli a opatřili podpisy většiny radních.“ Vyndal z připravených desek arch papíru, na kterém se udivená Fanny dočetla, že každý návštěvník se musí řádně zapsat, předložit občanský průkaz i s rodným číslem a zanechat nejen své telefonní spojení, ale i otisk palce.

Za druhé: Za stanovené vstupné se budou pro turisty konat pravidelné exkurze, při kterých se bude poukazovat na polidštění a vzdělávání prostitutek podle vzoru japonských gejš.

Za třetí: To znamená, že každá z nich musí ovládat dokonale nejen češtinu, ale ještě jeden světový jazyk, ukrajinština se nepočítá, a dále musí ovládat nejméně jeden hudební nástroj.

Za čtvrté: Místo zdravotně závadných matrací se budou používat zásadně jen vydezinfikované karimatky.

Za páté: Místo pochybné kávy matky Fanny se uvede do provozu automat na mince.

Za šesté: Všude bude zaveden kamerový systém a každé pondělí se všechny nahrávky předají příslušnému úředníkovi na Obecní úřad.

„A je tu bod číslo sedm,“ dodal významně radní Jílek. „Lékařsky ověřený test způsobilosti u osob starších osmnácti let.“

„To si snad děláte kozy!“ Fanny nevěřila svým očím. „Nechci být sprostá, ale to můžu celej ten krám z fleku zavřít.“

„Rozumná úvaha,“ ozval se Maňas, který se vrátil v pravou chvíli, aby zasáhl. „Město vám bude vděčné a my vám zajistíme adekvátní kompenzaci.“

„Jakou kompenzaci?“ rozčilovala se Fanny. „Jako že budou holky na ulici? Anebo ukazovat turistům tu slavnou studánku za hřbitovem, do který se pouští chcanky z kravína? A... a vůbec...“ zajíkala se skoro bez dechu.

„Nerozčiluj se, Fanny!“ ozval se zvučným basem majitel Stakanovič Kuj. Stál majestátně ve dveřích a ranní slunce v zádech z něho vytvářelo dramatickou siluetu, připomínající Komtura v Donu Juanovi.

Jako by se každou chvíli měl ozvat onen démonický akord doprovázený jediným gestem ukazujícím na oněmělé delegáty.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.